

Ésser i estar (1)

En català els verbs *ésser* i *estar* es fan servir de manera diferent a com ho fan en castellà. Per això, per tal de no confondre'ns, cal analitzar-ne els usos.

Avui anem a veure l'ús dels verb *ésser* i *estar* com a verbs copulatius, acompanyats d'un adjectiu o un participi. Els principals usos d'*ésser* com a copulatiu són:

- a) Expressa tant qualitats essencials com estats transitoris del subjecte, sense indicació de la durada ni de cap mena de connotació, llevat dels casos en què expressem un estat de salut o d'ànim d'un subjecte animat.

EXEMPLES: L'aigua és freda. La sopa és salada. El gerro és esquerdat. La porta és oberta. En Pere és boig. La Maria és casada.

- b) També vol dir «haver esdevingut».

EXEMPLES: Això ja és fet. El llibre ja és acabat. La paret ja és pintada.

En canvi, usem el verb *estar* quan:

- a) Expressa que un subjecte qualsevol roman en un estat durant un temps determinat, sempre que figuri al context una durada limitada de temps expressada per un quantitatiu.

EXEMPLES: Demà estaré ocupat tot el dia. El ferro encara estarà calent una bona estona.

- b) Expressa que un objecte inert roman en un estat mantingut per l'acció d'un agent o quan s'hi expressa una intenció o finalitat determinades.

EXEMPLES: La finestra està oberta perquè passi l'aire. Tinc sempre el vi a la nevera perquè estigui fresc. L'aigua del riu està embassada per una resclosa.

- c) Expressa els estats de salut o d'ànim d'un ésser animat:

EXEMPLES: La Maria està malalta. En Pere està content. Estic molt cansat.